

AFSKEPPNING, f. 2. 1) Handlingen, då man afskeppar. — 2) Varorna, som afskeppas. *En betydligt a.*

AFSKICKA, v. a. 1. Skicka bort ifrån ett ställe (person eller sak). *A. bud, kurir, bref, vargr. A. något ifrån Stockholm till Göteborg.* — Äfv. *Skicka af.* — Syn. Se *Sända.* — *Afskickande*, n. 4.

AFSKICKNING, f. 2. 1) Handlingen att afskicka. — 2) Sjelfva saken, som afskickas.

AFSKIFTA, v. a. 1. Genom skiftning afskilja för sig.

AFSKIFVA, v. a. 1. 1) Bortskära i skifvor. — 2) Afskära, sönderskära i skifvor. — *A. sig*, v. r. Aflossa, affalla i skifvor.

AFSKILD, a. p. 2. Afsöndrad från andra, för sig sjelf. *Lefva på en a. ort. A-t tillstånd, lefnadssätt.* — Syn. Aflägsen, Afsides, Undangömd, Enstaka.

AFSKILDHET, f. 5. Egenskapen att vara afskild.

AFSKILDRA, v. a. 1. Se *Afmåla.* — Äfv. stundom *Skildra af.* — Syn. Se *Afbilda, Beskrifva.* — *Afskildrande*, n. 4.

AFSKILDRING, f. 2. 1) Handlingen, då man afskildrar. — 2) Resultatet deraf: skilderi, målning, tafla, beskrifning.

AFSKILDIT, adv. Afsides, indraget, för sig sjelf. *Bo a. Lefva a. ifrån verldsbullret.*

AFSKILJA, v. a. 2. 1) Skilja en del ifrån ett helt. *A. hufvudet ifrån kroppen.* — 2) Aflossa någonting ifrån ytan af en sak. *A. skalen från en lök. A. köttet ifrån benen.* — 3) Ur en mängd föremål uttaga vissa, som på något sätt höra tillsammans. *A. ur en boksamling alla medicinska böcker.* — 4) Ställa, lägga, sätta något afsides, undan för sig sjelft, eller på afstånd ifrån ett annat föremål. *I källaren a. det gamla vinet ifrån det unga.* — 5) Afdela, indela. *A. ett rum i två genom en bräddvägg.* — 6) Afstänga. *I fähuset a. ett särskilt rum för fåren.* — 7) Utgöra skilnad emellan två ting. *Muren, som a-ljer dessa begge hus ifrån hvarandra.* — Äfv., men mindre väl, *Skilja af.* — Syn. Fränskilja, Afsöndra, Afstycka, Afskifta, Afstänga, Afbalka, Afgärda, Afplanka, Afskranka, Aflägsna, Afrösa. — *Afskiljande*, n. 4.

AFSKILJELIG, a. 2. Som kan afskiljas.

AFSKINNA, v. a. 1. 1) Taga skinnnet af någonting. — 2) (fig.) Se *Apreja.* — Äfv. *Skinna af.* — *Afskinnande*, n. 4.

AFSKIRA, v. a. 1. (föga brukl.) Genom skirning afskilja.

AFSKJUTA, v. a. 3. (böjes som *Skjuta*) 1) Aflossa (pil, skott, kula, bomb, o. s. v.) från eller ur skjutgevär. — 2) Affyra, afbränna ett laddadt skjutvapen. *A. en kanon, en mörsare, en bössa.* — Syn. Aflossa, Affyra, Afbränna, Afsmälla. — 3) Genom pil eller skott bortdrifva något ifrån ytan af en sak. *Tell afsköt med pilen äplet af, från sin sons hufvud.* — 4) Genom pil eller skott afskilja en del ifrån ett helt. *Han afsköt ett finger af handen på honom. Han fick benet, armen a-ten.* — 5) Slunga, kasta. *A. en lans, ett spjut.* — Äfv. *Skjuta af.* — *Afskjutande*, n. 4. o. *Afskjutning*, f. 2.

AFSKJUTSA, v. a. 1. 1) På åkdon låta bortföra någon ifrån ett ställe (egentl. med skjuts, men i allmänhet äfv. på annat sätt). *Man har i dag a-t tre fångar till fästningen.* — 2) (fig. fam.) Bortköra, bortdrifva, aflägsna. *A. någon ur tjensten. A. en oförskämjd björn.* — Äfv.

Skjutsa af. — *Afskjutsande*, n. 4. o. *Afskjutsning*, f. 2.

AFSKOFLA, v. a. 1. Med skofvel bortföra någonting ifrån ytan af något. — *Afskoflande*, n. 4. o. *Afskofling*, f. 2. [Afskälla.]

AFSKOLLA, v. a. 1. 1) Med skollhett vatten afskilja (hår, borst, öfverhud) ifrån ytan af en kropp. *A. skinnnet af eller på ett finger.* — 2) Fullborda skollningen af något. — Äfv. *Skolla af.* — *Afskollande*, n. 4. o. *Afskollning*, f. 2. [Afskälla.]

AFSKOTTA, v. a. 1. 1) Genom skottning bortföra något ifrån en yta. *A. snön af, från vägen.* — 2) Genom skottning befria från något öfvertäckande. *A. en trappa, en väg.* — Äfv. *Skotta af.* — *Afskottande*, n. 4. o. *Afskottning*, f. 2. [Afskåta.]

AFSKRANKA, v. a. 1. 1) Medelst skrank afstänga ett mindre rum i ett större. — 2) Medelst skrank afdela ett rum i två eller flera smärre. — Syn. Se *Afskilja.* — *Afskrankande*, n. 4.

AFSKRANKNING, f. 2. 1) Handlingen, då man afskrankar. — 2) Rummet, platsen, som sålunda blifvit afstängd ifrån den större. — 3) Sjelfva skranket.

AFSKRAP, n. 5. 1) Hvad som affaller vid skrapning. — 2) (i allmänhet) Afskråde. — 3) (fig.) Det allra sämsta i sitt slag. *Han är ett a. bland människor.*

AFSKRÄPA, v. a. 1. 1) Genom skrapning borttaga orenlighet eller ojemnheter ifrån en yta. *A. smutsen under sina skor. A. håren af, från en hud.* — 2) Genom skrapning rengöra. *A. hudar, en mur, en häst.* — Äfv. *Skrapa af.* — *Afskrapande*, n. 4. o. *Afskrapning*, f. 2.

AFSKRIDA, v. n. 5. (böjes som *Skrida*) Skrida ned ifrån ytan af något.

AFSKRIFNING, f. 2. 1) Handlingen, då man afskrifver. — 2) Afskrifvet papper, dokument. — Syn. Se *Afskrift.* — 3) Afskrifven fordran, skatt.

AFSKRIFT, f. 3. Skrift, till innehållet lika med en annan förut befintlig, efter hvilken den blifvit gjord. *Taga a. af ett dokument. Framte en handling i a.* — Syn. Kopia, Afskrifning.

AFSKRIFVA, v. a. 3. (böjes som *Skrifva*) 1) Efter en förut befintlig skrift göra en annan, som är dermed till innehållet fullkomligt lika. *A. ett bref, ett dokument.* — Syn. Kopiera. — 2) Afföra ur räkenskap en skuld, ehuru den icke blifvit betald. *Jag har måst a. återstoden af hans skuld, emedan han ej äger något att betala med. Han har satt 500 R:dr a-fna på, af sin skuld till kronan.* — Äfv. *Skrifva af.* — *Afskrifvande*, n. 4.

AFSKRIFVARE, m. 3. Person, som afskrifver handlingar o. d.

AFSKRUBBA, v. a. 1. Medelst skrubbing borttaga, afskilja något ifrån en yta. *Stöten har a-t skinnnet från, af armen på honom.* — Äfv. *Skrubba af.* — *Afskrubbande*, n. 4. o. *Afskrubbning*, f. 2.

AFSKRUFVA, v. a. 1. Medelst skruvs eller skrufvars uttagande skilja någonting ifrån ett annat, hvarvid det varit fastskrufvad. *A. ryggsstycket af eller ifrån en soffa.* — Äfv. *Skrufva af.* — *Afskrufvande*, n. 4. o. *Afskrufning*, f. 2.

AFSKRÄCKA, v. a. 2. Genom råd, föreställningar, hotelser eller på annat sätt väcka fruktan och så medelst afvända från utförandet af ett beslut, fullföljandet af ett företag, o. s. v. *Hotelser ifrån Engelslands läta a-äkte honom ifrån det till-*